

Sygn. akt V KK 81/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Jarosław Matras

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **P. M.**

skazanej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 23 marca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść skazanej,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt XII K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. dotyczącej
orzeczenia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt XII K (...), uznał P. M. za winną tego, że w dniu 19 lutego 2020 r. w mieszkaniu w W. przy ul. Ż. posiadała wbrew zapisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w ilości 0,70 grama netto, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 37a k.k. w zw. art. 4 § 1 k.k., wymierzył jej karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, nie określając jednakże sposobu wykonania tejże kary (pkt I wyroku). Nadto we wskazanym wyroku Sąd Rejonowy w W. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonej okres zatrzymania (pkt II wyroku), orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych (pkt III wyroku) oraz zwolnił ją od ponoszenia kosztów postępowania (pkt IV wyroku), w tym opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 30 września 2020 r. (k. 48).

Kasację w niniejszej sprawie na niekorzyść skazanej P. M., w części dotyczącej orzeczenia o karze, wniósł na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny. Skarżący zarzucił kwestionowanemu rozstrzygnięciu „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 34 § 1a pkt 1 i 4 k.k. w zw. z art. 35 § 1 i 2 k.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonej P. M. kary 4 miesięcy ograniczenia wolności bez wskazania sposobu, w jaki winna być ona wykonywana, co czyni wydany wyrok niewykonalnym”.

Mając na względzie powyższe autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego jest oczywiście zasadny, co umożliwiło uwzględnienie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k., jako że kasacja

na niekorzyść wniesiona została z zachowaniem terminu określonego w art. 524 § 3 k.p.k.

Przepis art. 34 § 1 k.k. określa granice w jakich winna być wymierzona kara ograniczenia wolności, natomiast art. 34 § 1a pkt 1 i 4 k.k. i art. 35 § 1 i 2 k.k. reguluje sposób jej wykonania. Normy te przewidują dwie postacie wykonywania kary ograniczenia wolności, które polegają albo na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze od 20 do 40 godzin w stosunku miesięcznym (art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k.) lub na potrąceniu od 10 do 25 procent wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na cel społeczny wskazany przez sąd (art. 34 § 1 a pkt 4 k.k. w zw. z art. 35 § 2 k.k.).

W zaskarżonym rozstrzygnięciu zawartym w wyroku nie określono w jaki sposób powinna zostać wykonana kara ograniczenia wolności, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z przywołanymi wyżej przepisami, a tym samym stanowi rażącą obrazę prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia. Skarżący trafnie zarzucił zatem w treści wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia uchybienie w zakresie prawa materialnego, które nie może być sanowane w toku postępowania wykonawczego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 maja 2017 r., III KK 16/17; z dnia 11 czerwca 2019 r., III KK 138/18).

W związku z powyższym konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania, w toku którego Sąd ten będzie obowiązany do respektowania przywołanych przepisów prawa karnego materialnego, mając jednocześnie na uwadze granice przekazania (art. 442 § 1 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w wyroku.